

Telegraful R

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român
Sibiu
Str. Șaguna 8

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1858 de Mitropolitul Andreiu Șaguna
APARE SĂPTĂMĂNAL

Abonamente:
Un an 600 Lei. — Șase luni 300 Lei. — Trei luni
150 Lei. — Pentru străinătate un an 1000 Lei. —
Pentru America 8 Dolari

Articole și corespondențe
se adresează Redacției Telegraful Română, Sibiu,
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiilor
un șir pe 10 Lei pentru o dată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiile
se adresează Administrației ziarului Telegraful
Română, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Cuvânt către studenții teologi la începutul anului academic 1942-43

*Înalt Prea Sfințite Părinte,
Prea Cucernici Părinți,
Iubiți Studenți,*

Cu voia și cu binecuvântarea
lui Dumnezeu începem un nou an
de pregătire pentru marea slujbă a
preoției.

E al patrulea an care se des-
chide în împrejurări îngrijorătoare de
răsboiu. În toți cei trei ani trecuți
am putut simți apropierea lui Dum-
nezeu nu numai din cuvântul Reve-
lației Sale, viu și lucrător astăzi ca
și atunci când a fost rostit sau scris,
ci și din aspra strămtorare a vremilor.
Cleștele lui Dumnezeu s'au strâns în
jurul nostru în acești trei ani tot mai
tare. Cu încrederea acestui an acad-
emic strănsarea lor a devenit nu
numai jenantă, ci chiar dureroasă.

Dar noi pășim cu tot curajul la
lucru. Nu ne vom plânge, ci vom da
laudă lui Dumnezeu care voește prin
mijloace mai grăitoare să ne facă a-l
simți prezența și a ne întoarce de pe
căile de uscăciune religioasă și mor-
ală pe cari am apucat.

Un singur lucru îl vom ruga:
să ne dea capacitatea să simțim, în
împrejurările apăsătoare în cari trăim
și cari pot deveni neînchipuit de grele,
fața Sa de Părinte, aspră numai pen-
tru că vrea ca lumea să se îndrepte.

Prin ce s'a făcut lumea atât de
vinovată încât a trebuit să vină stră-
mtorarea de acum? Și de ce este
strămtorarea o situație în care omul
poate face mai ușor experiența apro-
prierii lui Dumnezeu?

Viața omenească pe pământ nu
poate decurge decât între granițe
spirituale și morale. Omul în granițe
nu poate trăi dacă nu admite ca ego-
ismul să-i fie limitat de anumite gra-
nițe. Orice comunitate mai restrânsă
sau mai extinsă constă dintr'o sumă
de oameni în jurul căreia e trasă
linia unei granițe spirituale, care îi
oprește să dea curs nelimitat porni-
rilor lor. (Hermann Herrigel, Zwischen
Frage und Antwort).

Granița aceasta însă nu poate fi
fixată de oamenii cari constituiesc
comunitatea, ci trebuie să fie expe-
riată ca pusă de o forță mai puter-
nică decât ei, de dinafară de ei. În
granița aceasta este experiența pre-
zența lui Dumnezeu. Și numai până
când este experiată granița, ca mani-
festare a lui Dumnezeu, viața între
oameni este posibilă. Granița nu e
decât voia lui Dumnezeu, sau reali-
tatea Lui.

În timpurile mai nouă toate gra-
nițele cari fac posibilă conviețuirea
între oameni au început să fie des-
considerate, călcate, desființate. Omul
contemporan a pierdut capacitatea de a

mai simți caracterul absolut al ace-
stor granițe ale egoismului său, ori-
ginea lor divină. În iueșul său de a
pune sub semn de întrebare totul,
n'a mai avut respect de nici o opre-
liște, n'a mai considerat nici un stă-
vilar ca sfânt, ca realitatea pe care
nu trebuie să o macine cu întrebările
lui ireverențioase. A disolvat orice
dig cu rațiunea sa, a trecut peste
orice șarm cu apele lacome ale pati-
milor sale.

S'ar părea că ieșind din viața
organizată și limitată de granițe, din
conținuturile purtătoare ale unor forme,
s'a pus într'o legătură mai directă cu
infinutul și s'a împărtășit de-o expe-
riență mai adecvată a lui Dumnezeu
cel nemărginit.

Efectul însă n'a fost acesta. Omul
care sparge toate granițele în viața
sa, în loc să se pună în legătură di-
rectă cu infinitul, în loc să facă ex-
periența tot mai vie a lui, pierde con-
tactul cu realitatea extrasubiectivă,
căci egoismul lui își umflă apele atât
încât acopere totul și nu mai e văzut
decât el. Insul care și-a pierdut res-
pectul de părinți, care disprețuește
obligațiile față de familie, de semenii,
de neam, de Biserică, nu se mai vede
decât pe sine însuși, nu mai vede în
jurul său decât glasul, surzitor al pa-
timilor și toate cuceririle sale externe,
în loc să-i sporească legătura cu reali-
tatea, îl fac tot mai însetat, tot mai
sufocat în închisoarea egoismului
propriu. Prin izbânzi materiale și so-
ciale, prin desfășurări de teorii impu-
nătoare, el pare a pluti pe un ocean
al infinitului. De fapt infinitul lui
este făcut din substanța visurilor. El
nu face experiența adevăratei reali-
tăți, întrucât nu simte nici pe aproa-
pele ca pe o graniță consistentă, nici
pe Dumnezeu.

În afara granițelor nu se expe-
riază infinitatea realității, ci monotonia
eului. Infinitatea se experiază în lă-
untru granițelor; în atingerea cu gra-
nița se experiază intensitatea și adâ-
cimea realității. Granița e adâncul,
e abisul existenței. Granița ne afundă
și pe noi înșine în adâncul nostru.
Granița nu are deci numai un car-
acter negativ, de limitare, ci mai ales
unul pozitiv de punere a noastră în
contact cu adâncimea infinitului. Dar
granița pusă de egoismului omenească
primară o formă conviețuirii umane,
nu e un dig de natură substanțială.
Ea e experiată ca o poruncă, sau ca
o voie a unei realități personale. Nu
putem trece peste granița ce ne-o im-
pune semenul nostru, deoarece el
este experiat ca o forță. Nu putem
trece peste obligațiile și formele vieții
familiale și sociale, deoarece ele sunt
experiate ca voia lui Dumnezeu cel
personal.

Realitatea adevărată, infinitatea,
nu pot fi experiate decât ca entități
personale, revendicatoare. Numai ace-
stea pot fi simțite ca graniță, ca li-
mită a egoismului și ne pot scoate
din monotonia de falsă varietate și
realitate a eului, din pustietatea lui
turmentată de iluziile de fata morgana.

Dar pentru că omenirea a disolvat
prin orgoliul rațiunii și prin deslăn-
țuirea egoismului toate granițele, ie-
șind la largul gol de realitate, re-
acțiunea lui Dumnezeu s'a produs în
chip oarecum automat, aruncând pe
om în ceea mai penibilă strămtorare.
Din individualismul și egoismul cel
mai netemperat, omul se vede azi
silit să renunțe la tot ce-i dorește
inima. El trebuie să primească o bu-
cătăcă de pâine extrem de limitată
pentru a ajunge la toți și trebuie să-și
dea contribuția de muncă și de sânge
pentru scăparea sa și a semenilor
din primejdia de moarte.

Sensul acestor strămtorări este
așadar să ne facă să simțim iar apro-
prieră lui Dumnezeu.

Dacă omenirea va fi în stare să
experieze acest caracter al năcazurilor
actuale, ea se va putea încadra din
nou într'o viață de ordine, de egoisme
limitate, de conviețuire suportabilă.
De nu va fi capabilă de-o astfel de
experiență, existența ei se va prăvăli
din rău în mai rău.

Granița de căpetenie a întregii
vieți omenești și izvorul tuturor gra-
nițelor, obligațiilor și formelor este
Dumnezeu. Și întrucât cel mai mult s'a
apropiat Dumnezeu de oameni în
Iisus Hristos, în El putem experia
cel mai ușor granița noastră și izvorul
întregii ordini sociale. Dacă nu se
ține seama de Iisus Hristos, în care
experiența lui Dumnezeu e atât de
palpabilă, este aproape imposibil să
mai fie experiat Dumnezeu în genere,
dată fiind nepreciziunea și vagul în
care îl ține pentru conștiința noastră
regiunea spirituală depărtată în care
locuiește.

Nu există mijloc prin care apro-
prieră lui Dumnezeu, deci prezența
Lui ca graniță, să o putem experia
atât de coplesitor, ca Evanghelia și
Biserica. Cine cetește Evanghelia
greu rămâne necucerit de convin-
gerea că ea este documentul și me-
diul revelației adevărate a lui Dum-
nezeu în Iisus Hristos.

Dacă omenirea nu-și va putea
reînvia experiența lui Dumnezeu în
Iisus Hristos, ea nu va mai putea
experia nici o graniță, nici o transcen-
dență și prin urmare nici o obligație
și nici o formă socială stabilă și sa-
crosanctă nu se va mai putea reface,
ca condiție a unei ordini de viață.

Iisus Hristos e singurul punct
fix, singurul teren solid dela care se
poate măneca la reorganizarea lumii
cuprinsă de haos.

Numai el poate fi granița tuturor
granițelor vieții omenești, numai El
poate fi izvorul și principiul tuturor
cadrelor solide ale unei noi ordini.

Destinul viitor al omenirii de-
pinde de puterea ei de a redescoperi
pe Iisus Hristos ca punct arhimedic
al întregului echilibru social.

Cei ce se angajează la această
lucrare, își aleg partea cea mai în-
semnată din opera de zidire a or-
dinei umane.

Voi iubiți tineri v'ați angajat la
această lucrare de fundamentare a
viitoarei ordini omenești. De capa-
citatea voastră de-a Vă pătrunde
până în adânc de certitudinea că Iisus
Hristos este singurul temei al lumii
de mâne și de puterea voastră de-a
sădi în oameni, prin propovăduire și
viață, această convingere, de pînă sal-
varea umanității pentru o continuare
a istoriei.

Altceva nimic nu trebuie să ne
intereseze pe noi decât această rease-
zare a lui Iisus Hristos ca suprema
graniță și temelie a vieții omenești
de mâne. Nu avem să ne împărțim
grija asupra altor multe forme de
ieri ale vieții omenești. Poate nu toate
izvorăsc direct din realitatea lui Iisus
Hristos și poate nu toate împlinesc
funcția de zăgazuri ale egoismului și
orgoliului omenească. Sunt multe din
ele cari se prevalează în mod min-
cinos de legătura lor cu Iisus Hristos.
Să avem grije să nu ne acățăm prea
mult de ele în numele creștinismului,
ca să nu aducem și asupra creștinis-
mului valul de mâne care nu mai
poate tolera anumite forme.

Din nenorocire nu toate gra-
nițele, obligațiile, normele și formele
societății de ieri, zăgazuri împo-
striva egoismului, arătându-și prin ace-
sta originea lor în Iisus Hristos, ci
multe din ele sunt mai degrabă di-
guri de apărare a egoismului. Acestea
vor fi măturate de duhul vremilor
ce vin.

Principiul călăuzitor pentru or-
ganizarea societății viitoare trebuie să
fie acesta: Iisus Hristos ca izvor al
tuturor normelor și granițelor, iar ca
norme și granițe nu se vor admite
decât acelea cari limitează egoismul
și impun comuniunea, nu acelea cari
apără egoismul.

Dar m'șiunea cea mare care ne
revine nouă este lupta pentru Iisus
Hristos ca piatră din capul unghiului
pentru lumea de mâne. Celelalte norme
vor decurge dela sine din prezența Lui.

Pe steagul nostru e scris Iisus
Hristos. El e singura lozincă de măn-
țuire, singurul țăr, singurul liman
pentru omenirea ce plutește în va-
lurile desnădejdiei și haosului. El e
răspunsul nostru la întrebările fără
de sfârșit ale omului de azi. Iar acest
răspuns e singurul care poate satis-
face și opri întrebarea de mai de-
parte a omului. E răspunsul ultim,
pentru că prezintă realitatea ultimă,
neclintită, sigură, odihnitoare și con-
vingătoare.

Tot ce se cere dela voi iubiți
studenți este să vă faceți destoinic
și puternici pentru a da lumii evi-
dența că Iisus Hristos e răspunsul

ultim și temelia sigură a vieții. Pentru aceasta se cere ca mai întâi să vă procurați vouă înșivă această evidență.

Și eu vă asigur că ea se va produce în voi prin studiu serios, străbătut de meditație, dar mai ales de rugăciune.

Făcând acestea din partea voastră, Insuși Isus Hristos își va coborâ harul Său în inimile voastre creind și pecetluind acolo evidența că el este singurul principiu în legătură cu care lumea poate să-și dea o nouă ordine.

Lumea de mâne va trebui să restabilească la baza ei practica jertfei, ca supremă limitare a egoismelor. Iar voi iubiți preoții de mâne veți avea să fiți învățătorii și pilduitorii omenirii întru acest duh de jertfă. In ve-

derea acestei misiuni încă de aici trebuie să creșteți în voi curajul și tensiunea spre autosacrificare. Gândiți-Vă cu stăruință la sacrificiul adus de colegul vostru Nicolae Lăpădat, care și-a dat viața în fața Sevastopolului, transportându-și camarazii răniți de sub ploaia de gloanțe.

In duh de jertfă trebuie să creștem sufletul neamului, căci avem o mare datorie de îndeplinit.

Mulțumind P. C. oaspeți pentru participarea la această intimă sărbătoare a noastră și rugând pe I. P. S. Mitropolit Nicolae să binevoiască a ne acorda arhierasca binecuvântare pentru lucrarea ce-o începem, să pornim cu Dumnezeu la lucru.

D. STĂNILOAE

Mila Creștină

II

Mila și-a găsit loc și s'a realizat deplin numai în creștinism; și anume ca o poruncă expresă isvorâtă din iubirea față de aproapele și ca o formă de înfăptuire a acestei iubiri.

Odată cu venirea sa în lume, Mântuitorul a schimbat din temelie vechile concepții despre om și despre rostul vieții omului era limitat la cadrele viei străme ale imanențului și toate preocupările și ostenețele în jurul persoanei umane se reduceau la pregătirea ei corespunzătoare pentru o viață de orizonturi exclusiv pământene.

Deși nu lipsea cu desăvârșire, mila era încătușată în antichitate de o concepție prea pământescă despre om. Rostul vieții omului era limitat la cadrele viei străme ale imanențului și toate preocupările și ostenețele în jurul persoanei umane se reduceau la pregătirea ei corespunzătoare pentru o viață de orizonturi exclusiv pământene.

Concepția spartană privea rostul vieții numai prin prisma intereselor de ordin politic-militar, și în consecință supraevalua fizicul uman în detrimentul psihicului, pe care-l subevalua. Ea urmărea scopul de a crește pe seama statului cetățeni cât mai zdraveni și mai viteji, gata ori-când de luptă; potrivit acestui scop, copiii erau supuși, îndată după naștere, unei examinări, pentru ca cei slabi sau schilozi să fie aruncați de pe muntele Taiget și să rămână în viață numai cei capabili de creștere și dezvoltare normală.

E drept, această concepție nu s'a bucurat de o răspândire generală. În Atena bunăoară, creșterea tinerilor era așezată pe alte principii și baze, urmărind dezvoltarea armonioasă a întregului om, adică a puterilor sufletești și a celor trupesti deopotrivă, ideal exprimat prin cunoscuta formulă Kalokagatia (frumusețe și bunătate). Cu toate acestea, deși concepția despre om era mai înaltă, totuși destinul omului era încarcerat în orizontul strâmt al imanentei. Idealul vieții umane preconizat de Plato: »Asemănarea cu Dumnezeu după putință« a rămas izolat și nerealizat că ecoul unui glas inspirat de Logosul divin încă neîntrupat, dar care nu se putea înfăptui neavând lumina de îndrumare a revelației creștine și puterea de dezvoltare a harului divin.

Nici Testamentul Vechiu n'a realizat deplin pe om. Nu numai pentru că lipseau condițiile necesare, pe care le-a adus în lume (numai) Hristos, ci și pentru că idealul vieții umane (desăvârșirea, sfințenia, dobândirea fericirii veșnice) a fost umbrat și secularizat de idealul pământean și politic-național al iudaismului, care nu tânjea după o fericire și împărăție cerească,

ci după o împărăție politico-națională și fericire pământescă.

Orizonturile unei vieți corespunzătoare demnității umane le-a deschis numai Mântuitorul. În concepția creștină, omul, creat »după chipul lui Dumnezeu«, este chemat să realizeze »asemănarea (întru desăvârșire și sfințenie) cu Dumnezeu« și să dobândească o fericire veșnică potrivită în intensitate gradului de înfăptuire a acestei asemănări. Acesta-i idealul suprem al vieții umane, pentru a cărui realizare Dumnezeu a pus la dispoziția omului toate mijloacele necesare. Așa încât, omului i-a rămas numai să vrea să se încadreze cu toată ființa sa în lupta pentru acest ideal înalt. În lumina acestui ideal, viața pământescă apare numai ca un stadiu de pregătire pentru cer. Cine nu ajunge să înfăptuiască acest ideal, e pierdut pentru totdeauna, ca unul care nu s'a putut realiza în măsură convenită pentru a dobândi fericirea veșnică.

Integrarea în acest ideal și ajungerea lui nu se poate face decât prin ascultarea poruncii supreme a creștinismului, adică prin dragoste și în dragoste. Fără dragoste, nu există apropiere și unire cu Dumnezeu și în consecință nici viață în Dumnezeu, nici mântuire și fericire. Numai iubind deplin pe Dumnezeu, ca pe sinteza tuturor desăvârșirilor, ne unim cu El.

Această iubire trebuie să se reverse și asupra semenului nostru, căci dacă nu iubim pe aproapele (fratele) nostru, pe care-l vedem, atunci cum putem iubi pe Dumnezeu, pe care nu-l vedem? (Cf. I, Ioan, IV, 20). În acesta trebuie să vedem făptura mânilor lui Dumnezeu, care are de împlinit același ideal ca și noi.

Dragostea de aproapele înseamnă solidarizare și ajutorare reciprocă în drumul spinos care duce la mântuire și fericire. Aici e locul în care se încadrează, în spirit autentic creștin, porunca milei: Noi trebuie să ajutăm pe semenul nostru ca să nu cadă »între tâlhari«, adică să nu se poticnească în drumul care duce la ceruri, ci să-l parcurgă până la Dumnezeu. Rezultă aceasta din însăși propovedania Mântuitorului și-i de ajuns să cităm numai un singur loc din sf. Scriptură: »Purtați sarcinile unul altuia și așa împliniți legea lui Hristos« (Galat. VI, 2).

Crainicul poruncii celei noi a iubirii de Dumnezeu și de oameni — și implicat a poruncii milei — n'a propoveduit numai prin cuvinte, ci a pecetluit aceste porunci cu însăși viața Sa, murind moarte pe cruce. Mântuitorul Insuși este cea mai înaltă și deplină întrupare a milei, care a legat și tămăduit ranele întregii

omeniri. În persoana Lui, s'a coborât aievea pe pământ transcendentul iubirii nemărginite și adâncul imens al milelor celor mai bogate. Mântuitorul Insuși s'a coborât în mijlocul multilor obidite, tămăduind pe cei bolnavi, redând orbilor vederea, mângâind pe cei întristați, ridicând pe cei căzuți sub povara diferitelor ispite și încercări ale vieții, înfăptuind din plin chemarea Sa; »Veniiți la mine toți cei osteniți și împovărați și eu vă voi odihni pe voi«. (Mat. XI, 28). Cât de întremător și maiestos e tabloul, care răsare în ochii sufletului nostru la citirea cuvintelor scripturistice: »Mergând spuneți lui Ioan cele ce auziți și vedeți: Orbii văd și schiopii umblă, leproșii se curătesc și surzii aud, morții înviază și săracilor li se binevestește«. (Mat. XI, 4—5). Par'că întreg cerul se coboară asupra »Vitezdei« tuturor suferințelor și lipsurilor fizice și spirituale ale omenirii, spre a le tămădui și alina. Ne-a dovedit că este cu adevărat și în cel mai plin sens al cuvântului »doftorul sufletelor și al trupurilor noastre«.

Mila Mântuitorului față de cei obidiți merge până la identificarea Sa deplină cu ei. Aceasta rezultă clar din următoarele cuvinte ale sf. Scripturi: »Veniiți binecuvântații Părintelui meu, moșteniți împărăția cea pregătită vouă dela întemeierea lumii, căci am flămânzit și mi-ați dat de am mâncat, am însetat și mi-ați dat de am băut, străin am fost și m'ați primit, gol și m'ați îmbrăcat, bolnav am fost și m'ați cercetat, în temniță am fost și ați venit la mine« (Mat. XXV, 34—36). Când cei de-adreapta Mântuitorului, cărora le este rezervată fericirea veșnică, pentru că au săvârșit fapte de milostenie, vor întreba mirați când au săvârșit toate acestea, El le va răspunde: »Amin grăiesc vouă: intrucat ați făcut unuia dintre acești frați ai mei preamici, mie mi-ați făcut« (Mat. XXV, 40). Prin urmare, Mântuitorul nu numai se identifică cu cei bătuiți de nevoi, ci acordă faptelor de milostenie o valoare egală cu a celor săvârșite în serviciul lui Dumnezeu.

Credincioasă învățaturii întemeietorului său, Biserica creștină veche a dat o importanță deosebită poruncii milosteniei prin întemeierea așezământului diaconilor și diaconițelor, a căror principală îndatorire era îngrijirea fizică și spirituală a săracilor, văduvelor și orfanilor.

Alături de această străveche organizare publică a milei creștine, trebuie să amintim și vechile agape creștine, care nu erau altceva decât mese comune ale dragostei creștine, ce se organizau în legătură cu serviciul divin; și anume la finea acestuia se făcea din prinoasele credincioșilor mai înstăriți o masă comună, având scopul de-a ospăta pe cei mai săraci nu numai prin hrana fizică care le stămpăra foamea trupului, ci și prin hrana spirituală a unei iubiri frățeste cu care îi învăluia, alinându-le durerea sufletească și ridicându-le moralul prin participarea sinceră și personală a celor bogăți alături de dânsii la masa carității creștine, care nu știe nimic de vreo deosebire de treaptă socială.

Pe lângă centrele episcopale, s'au organizat așa numitele xenodochii, care aveau de scop ocrotirea străinilor și a călătorilor sărmani, orfani sau bolnavi. După îndrumările pastorale ale sf. Apostol Pavel, ospitalitatea este o îndatorire principală a episcopilor: »Trebuie dar ca episcopul să fie... iubitor de străini...« (I Tim. III, 2). Același Apostol ne îndeamnă: »Iubirea de străini să nu o uitați, căci prin ea unii, fără să știe, au primit oaspeți pe îngeri« (Evrei XIII, 2).

Inițiativa particulară încă nu a lipsit, căci persoane private săvârșeau

fapte de adevărați frați și surori de caritate, cum făcea de pildă ucenița Tavita din Iose, pe care Faptele Apostolilor o descrie ca: »plină de fapte bune și de milostenii ce făcea« (IX, 36). Mila acesteia s'a revărsat mai ales asupra văduvelor, care la moartea ei erau așa de înduioșate, încât »au stat toate... plângând și arătând cămășile și hainele câte făcea« (IX, 39).

Duhul dragostei creștine, precum și simțământul de milă și de ajutorare față de cei lipsiți, de care erau stăpâniți primii creștini, ni-l zugrăvește sf. Scriptură în felul următor: »O singură inimă și un singur suflet era în mulțimea celor ce credeau și nici unul nu zicea că din a sa avere este ceva al său, ci totul le era de obște... Și nimeni nu era între ei lipsit, fiindcă toți câți stăpâneau țărini sau case le vindeau și aduceau prețul celor vândute și-l puneau la picioarele apostolilor. Și se împărțea fiecăruia, după cum avea fiecare trebuință« (F. Ap. IV, 32, 34—35). Sufla peste ei și-i încălzea cu adevărat un duh de solidaritate comunitară întru frățescă dragoste.

Mai târziu, mănăstirile au fost acelea care au desfășurat o întinsă activitate de milostenie. Pe lângă rolul lor religios-moral, ele au îndeplinit în vechime și o importantă misiune de ordin social-caritativ, dăruind ajutoare săracilor, streinilor și călătorilor, ba organizând chiar spitale sub îngrijirea călugărilor.

Mai amintim, în sfârșit, că în Biserica veche a patra parte din veniturile bisericesti erau întrebuintate pentru ajutorarea săracilor, că posesiunile Bisericii treceau drept patrimoniu al săracilor.

Iată, în rezumat, cum s'a conceput și realizat în primele veacuri creștine porunca milei: ca un comandament expres al iubirii aproapelui și ca o formă de manifestare a acesteia având de scop să dea o mână de ajutor semenului pe drumul spinos al mântuirii și slujind, deci, în ultima analiză, scopului ultim al omului, mântuirea și fericirea veșnică.

Rămâne acum să înlăturăm obiecțiunile principale ce s'au făcut la adresa milei creștine, spre a pregăti și mai bine calea pentru fixarea noțiunii ei și pentru înțelegerea ei mai adâncă și autentic creștină.

Pr. Dr. CORNELIU SÂRBU

In alinarea greutăților de război

O instituție ajutoare, care îndeplinește o măreață operă în statul român, s'a dovedit a fi Consiliul de Patronaj, alipit pe lângă președinția consiliului de miniștri. Această instituție a luat ființă cu menirea de-a alina greutățile de război ale celor ce luptă pe front, precum și ale familiilor acestor luptători, rămase fără ocrotirea capului lor.

Consiliul de Patronaj, pe lângă sprijinul mare al statului, primește și ajutorul neprecupețit al particularilor, cum s'a văzut și acum, cu prilejul recentelor contribuții de îmbrăcăminte călduroase de eamnă și alte materiale sanitare.

Opera Consiliului de patronaj privește și pe văduvele și pe orfanii celor căzuți la datorie, căci instituția aceasta căminată a izvorât din marea grijă creștinească pentru deaproapele ajuns în lipsă. Nu sânt lăsați în uitare nici invalizii războiului, în folosul cărora se desfășoară o prețioasă lucrare educativă, învățându-i să se slujească de membrele rămase sănătoase sau de mintea lor, ca să-și croiască o existență vrednică.

În acest mod Consiliul de patronaj se afirmă ca un puternic așezământ al spiritualității noastre de români și creștini.

Chestiuni omiletice

de Preot Ioan Opris

V

Puterea predicii

Predica creștină și indiferentismul actual. — Puterea cuvântului rostit. — Puterea harică a cuvântului dumnezeesc. — Puterea predicii la sf. Părinți. — Puterea predicii lui Massillon. — Răspândirea creștinismului, o minune a predicii.

Lumea de astăzi trăiește într'un groaznic indiferentism religios. Concepția de viață după care se conduce ea, este păgână. Prin mijlocul acestei lumi înstrăinate, predicarea creștină este chemată să taie o parte largă, propovăduind adevărul suprem al împărăției cerurilor și al iubirii. Este însă aceasta lume chiar atât de inexpugnabilă, cum ne-au obișnuit s'o vedem scepticii și nepregătiții predicii? Este lumea aceasta mai îndârjită în răutatea ei decât a fost lumea căreia i-au predicat Mântuitorul și Apostolii? Nu cred aceasta. Lumea e și bună și rea, după cel ce o cucerește.

Deși lumea este coplesită de alte preocupări decât cele religioase și creștine, totuși, zice Păr. Arhim. Scriban „un vorbitor de temel, care are ce spune și care știe să spună cu farmecul, nu se va putea plânge că nu vine nimeni să-l asculte. Ori cât este predica lucru nou, uneori tocmai această noutate poate stârni lumea să te asculte, ca și cum ar întreba: Ce mai este și aceasta? Dar întrebându-se totodată va prinde și un înțeles din gura vorbitorului. Pe măsură ce buzele acestuia vor deslășura lucruri de temel, gânduri sănătoase și frumoase, nu va fi cu neputință ca cel ce se întreabă: ce mai este și aceasta, să te urmărească și să primească ce spui”.

Puterea predicii este uriașă. Căci tot după părerea Păr. Arhim. Scriban „Predica nu poate fi bătută” fiindcă „sunt pricini organice, psihologice pentru care predica nu poate fi înlocuită”. Puterea deosebită a predicării răsare din faptul că „omul are trebuință organică de a se vedea cu altul”. Cu alte cuvinte, predica satisface o sete adâncă a sufletului omenească, de contact personal, de relație comunală cu altul.

„Poate produce mișcări în popor și un literat, adică o persoană care dezvoltă idei, afirmă Prof. V. Gan, dar ca ideile sale să poată prinde teren, să răscolească sufletele, se cere ca ele să fie provăduite cu graiul viu; pentru că graiul viu răscolește sufletele și le împinge înainte, spre acțiune”. De aceea „dacă omul este așa după însăși croiala lui dela Dumnezeu, însemnează că poate slăbi vreodată mijlocul care cere ascultarea oamenilor”. Se înțelege că nu. Atâta vreme cât omului îi place să se uite în gura altuia, să prindă ce spune altul, atâta vreme cât nu-i place să stea singur acasă, predica nu are cum să scadă în puterea ei, nici cum să fie întrecută. De-o mai veni altceva, vine, dar cu calea lui, fără să se încurce în căile așa de firești ale predicii”. (Arhim. I. Scriban).

Iată deci cât de mare putere are cuvântul rostit. Dar puterea unei predici este incomparabil mai mare decât puterea oricărei cuvântări obișnuite, căci ea se bazează pe resursele supranaturale ale revelației divine. Elocința ei decurge din elocința eternă a cuvântului lui Dumnezeu.

Intr'adevăr, cuvântul evanghelic, chiar singur rostit, fără zorzoane omenești, are o mare putere de pătrundere și lucrare în sufletele omenești. Căci zice Apostolul „Viu este cuvântul lui Dumnezeu și lucrător și mai tăios ca orice sable cu două tăișuri. El străbate până la despărțirea sufletului și a duhului, a încheeturilor măduvei și judecă cugetele și gândurile inimii”. Iar omiletica tocmai rostul acesta îl are, de a ne învăța cum să folosim cuvântul lui Dumnezeu, fără a-i scădea ceva din puterea lui naturală, dela Duhul Sfânt, din pricina neputințelor firii și ale graiului omenească.

Predica lucrează, nu atât prin puterea elocinței care năzuește să te facă „să poți stăpâni cu vorba adunări de oameni, să momesti mințile și să împingi voinele unde vrei” — cum zice Cicero — cât mai ales prin puterea Duhului Sfânt, a harului dumnezeesc, care trebuie să gălgăie într'însa.

După sf. Ioan Gură de Aur — dacă această condiție e îndeplinită — „Un singur om este de ajuns, când el este înflăcărat de zel, pentru a transforma un întreg popor”. Iar aceasta a dovedit-o el însuși cu prisosință. „Predica hrisostomică, afirma Păr. M. Bulacu, a rămas până în zilele noastre cu înțelesul acesta de predică transformatoare. Predicile sf. Ioan înblânzeau cruzimea împărătească, atăcau viiul, chiar dacă ar fi fost acuns prin palate, liniștea sufletele mulțimilor revoltate, îndulțau inimile dârze ale boagiilor, mângăiau suferințele săracilor, sfărmașau lanțurile sclavilor, vindecau toată rana și durerea. Cu un fond evanghelic, cu o neîntrecută formă a elocinței creștine, cu o adâncă psihologie religioasă, predicile sf. Ioan duceau toate către realizarea unicului său scop: triumful moralei evanghelice”.

Puterea predicii hrisostomice stă mai ales în fondul ei evanghelic. Predica lui era un fel de exegeză. De aceea, pe bună dreptate afirmă Bardenhewer „Poate nimeni n'a știut să interpreteze textul sfânt cu atâta temel și chibzuință, așa putea spune atât de sobru și totuși să-l facă în același timp util pentru toate ramurile vieții religioase, în chip așa de adânc și multilateral, așa de gingaș și de fin”.

Un element important, care contribuie la puterea minunată a predicii e deci puritatea ei evanghelică. Cu cât predica se identifică mai mult cu acest adevăr evanghelic, cu atât puterea ei de pătrundere crește, prin simplitatea profundă a cuvântului lui Dumnezeu. Iisus a vestit oamenilor o altă lume, o altă viață, o viață înaltă, transfigurată de luminile cerului dar cu o artă într'adevăr divină. Secretul predicii lui Iisus este simplitatea. El vorbea chiar și despre cele mai răscolitoare taine ale împărăției lui Dumnezeu, atât de simplu, de natural, de fără efort, încât părea că vorbește de lucruri obișnuite și fără gravitate. De aceea, cine înțelege gândirea lui Iisus, impropiindu-și secretul simplității sale, este pe calea cea bună care duce spre succesul sigur al predicii.

Puterea predicii cu duh este cu adevărat uluitoare. Ea răstoarnă brazde adânci în sufletul omenești setoase de lumina mântuirii și de viață nouă. Astfel, în decursul istoriei bisericești, se citează cazuri celebre despre efectele deadreptul miraculoase pe care le-au avut în vechime unele din predicile sf. Părinți.

Despre sf. Ciprian, care era episcop în Cartagina, pe la anul 252, se spune că în timpul unei molime grozave, când toată lumea fugea înspăimântată din oraș, prin puterea cuvântului său, aprins de Duhul Sfânt, a reușit să restabilească liniștea sufletească a locuitorilor, să le reaprindă în inimi flacăra curajului moral, să le deștepte în suflete conștiința datoriei și a carității creștine și să-i determine la acte de sublim sacrificiu personal, față de cei ce zăceau atinși de moliță. Același lucru îl face în Cezareea Capadochiei sf. Vasile cel Mare în timpul unei mari foamete. Nu trebuie să uităm apoi că, datorită predicilor sf. Ambrozie de Mediolan este, convertit la creștinismul adevărat și activ cel mai mare cărturar bisericesc al Apusului: Fer. Augustin.

O deosebită influență au produs predicile sf. Ioan Gură de Aur. Astfel în 387, punându-se un nou bir pe cetățenii din Antiohia, aceștia se revoltă și sfarmă statuile împărătești. Acest act de lesmajestate urma să fie aspru sancționat. Tot poporul aștepta cu teroare revărsarea mâinii împărătești. Dar sf. Ioan care era pe vremea aceea predicatorul cetății, ține înaintea lor 21 de cuvântări „Despre statui” prin care îi mângăie și-i liniștește. Compune apoi o cuvântare impresionantă pentru Ep. Flaviu, prin care acesta, susținând-o la Constantinopol înaintea împăratului, obține grațierea lor.

Influența acestui mare predicator și sfânt creștin a fost atât de mare, încât cetățenii s'au expus la orice risc protestând împotriva exilării lui. Influența lui a rămas atât de vie și după moartea sa, încât Teodosiu al II-lea a trebuit să se plece și să Ingenuncheze, cerând iertare pentru păcatele părinților săi.

Un exemplu mai apropiat despre puterea predicii ni-l dă efectul produs de o predică a lui Massillon, asupra lui Ludovic al XIV-lea. Iată cum povestește Păr. Arhim. Scriban această întâmplare: „Când Massillon a vorbit în fața lui Ludovic al XIV-lea despre „Cât de puțini sunt cei ce se mântuiesc” și a spus cuvintele „Unde sunteți voi rămășiți ale Israelului? Treceți la dreapta. Grâu al lui Iisus Hristos, despărțiți-vă de paele care sunt osândite focului!” Oh Doamne, unde sunt aleșii Tăi și ce-ți mai rămâne drept moștenire a Ta?” — atunci, spune povestirea, Ludovic al XIV-lea și-a acoperit fața de groază, iar mâinile îi tremurau, pe când toată adunarea suspina și însuși vorbitorul a rămas mut în fața unei așa priveliști.

Cine a săvârșit toate aceste minunate lucrări duhovnicești de care am pomenit? Omul neputincios? Nu, ci puterea lui Dumnezeu care a întărit pe om și cuvântul Lui care a lucrat. Dacă Duhul Sfânt fecundează predica, se pot săvârși minuni, căci puterea predicii cu har este irezistibilă.

Prin predică s'a realizat cel mai impunător miracol istoric: răspândirea creștinismului, din partea a 12 pescari din necunoscuta Galilee. „Cugetă, zice sf. Ioan Gură de Aur către ascultătorii săi din sec. IV, ce lucru mare este a umplea într'un timp așa de scurt tot pământul de biserică, de a aduce la pocăință atâtea popoare, de a îndemna atâtea națiuni să-și părăsească legile moștenite și să desrădăcineze niște datini înrădăcinate, să scuture ca pulberea tirania poftei celei rele și puterea răutății, să nimicească întocmai ca focul altarele, templele, idolii, misterele, solemnitățile profane și splendoarea necurată, să ridice altare peste tot, în țara Romanilor, a Persilor, a Scitilor, a Etiopilor, a Indienilor. Și ce zic eu? Chiar și peste marginile pământului celui uscat”.

Predica este o putere biruitoare a luminii lui Hristos. Această putere trebuie să o folosim și noi astăzi cu energia cu care a fost folosită și în trecut. Ni-o poruncește Dumnezeu, ni-o cer vremurile pline de întunecime și ură pe care le trăim, ni-o cere sufletul omenească etern însetat de viața cea nouă pe care ni-o făgăduiește Domnul Hristos. Cu convingerea că „Toată darea cea bună și tot darul desăvârșit de sus este, pogorând dela Părintele luminilor”, să pornim la lupta cea bună a propovăduirii evanghelice. Și „Darul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărțirea sfântului Duh” va fi cu noi cu toți.

P. S. Sa Episcopul Nicolae Colan la Academia Română. La ședința dela 25 Septembrie 1942, deschisă sub președinția dlui prof. I. Simionescu, a luat parte întâia oară P. S. Sa Episcopul Nicolae Colan, ca membru activ ales în sesiunea trecută a Academiei.

Di președinte Simionescu, l-a salutată cu nemărginită bucurie în mijlocul colegilor săi.

Noul academician a mulțumit din toată inima pentru călduroasa primire ce i s'a făcut, promițând că va contribui la întărirea prestigiului Academiei Române, la progresul ei cultural și la răspândirea culturii naționale.

Sinod episcopesc. În ziua de 29 Sept. a. c., s'a întrunit la Sibiu, Sinodul episcopesc al P. Sf. ierarhii din Mitropolia Ardealului ocupându-se îndeosebi cu problema formării clerului.

Ședințele Consistorului Mitropolitan. Deodată cu sinodul episcopesc, s'a întrunit în sesiune ordinară Marți, în 29 Septembrie 1942, Consistorul Mitropolitan în ședință plenară și cu singuraticile secții, și rezolvând mai multe probleme de interes bisericesc. La ședință au participat PP. SS. LL. Episcopii din Mitropolia Ardealului.

Deschiderea anului școlar la Academia teologică „Andreiană”

Luni, 28 Sept. la ora 11 a. m. a avut loc, într'un cadru intim, solemnitatea deschiderii anului școlar la Academia noastră teologică.

De dimineață profesorii și studenții au participat în paraclisul mitropolitan la Sf. Liturghie slujită de P. Sf. Episcop Vasile al Maramurășului, înconjurat de mai mulți preoți. În decursul Sf. Liturghii s'a făcut pomenirea sublocotenentului erou, Nicolae Lăpădaș, student al Academiei teologice, căzut în fața Sevastopolului.

După aceea profesorii și studenții s'au adunat într'o sală de curs unde au primit pe I. P. S. Mitropolit Nicolae, care a sosit însoțit de P. C. Părinți consilieri.

După cuvântul Păr. rector D. Stăniloae, pe care-l publicăm în altă parte a foii, a luat cuvântul I. P. S. Mitropolit, dând studenților luminoasă și întăritoare îndemnuri.

Iată câteva pasajii din cuvântarea I. P. S. Mitropolit:

Iubiți tineri,

Cu multă bucurie am venit și de astă dată în mijlocul vostru.

Sunt legat sufletește de această înaltă instituție de învățatură și educație ortodoxă românească prin cei cincisprezece ani de profesorat pe cari i-am făcut aici, prin cele peste douăzeci de serii de absolvenți ai ei pe cari i-am hirotonit până acum și mai ales prin ceea ce aștept dela ea de aici înainte.

Astăzi, dragii mei, lumea întreagă trece prin încercări grele. În vâltoarea lor, Biserica este chemată să îndeplinească misiunea de luminătoare a popoarelor și de îndrumătoare a lor pe căile Evangheliei. Căci numai prin cuvântul Evangheliei și prin reșezarea tuturor sectoarelor de viață obștească și individuală pe temelii ei de neclătinat se vor putea pune bazele unei lumi mai bune.

Voi, dragii mei, sunteți chemați să fiți binevestitorii acestui cuvânt. Pregătiți-vă în acest scop cu toată stăruința și cu tot mai multă răspundere, prin studiu sârguincios, prin meditație stăruitoare și mai ales prin rugăciune — cum a spus Păr. Rector. Școala noastră vă pune la dispoziție mijloacele de trebuință în acest scop, iar luminații voștri profesori depun silințe devotate ca să vă împărtășească luminile învățaturii și să vă deprindă în practicarea virtuților creștine.

La sfârșit I. P. S. Mitropolit a rugat pe Dumnezeu să-și coboare harul și ajutorul Său peste străduințele profesorilor și studenților.

CĂRȚI ȘI REVISTE

Cea mai răspândită Carte de Rugăciuni. A apărut în ediție nouă, Carte de Rugăciuni pentru trebuințele iubiților noștri ostași și ale tuturor dreptmăritorilor creștini. Cu binecuvântarea Înalt Preasfințitului Arhiepiscop și Mitropolit Nicolae al Ardealului, — care a spus că rugăciunea nu este izvorul cel dintâi al întăririi puterilor și nădejdelor noastre de mai bine.

Prețul 10 lei. A se cere dela: Consiliul Arhiepiscopesc din Sibiu.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu.

Duminecă în 4 Octombrie 1942, servesc: Prot. Mih. Neagu, prof. Dr. Nicolae Terchilă și Dr. Nicolae Neaga; diaconii: Anatolie Scurtu și Simion Macarie. Predică: Prot. Mihail Neagu. La Oastea Domnului predică: după masă la ora 4, Pr. Ioan Muntean.

Bisericile de acasă

Un sat fără de clopote, o căsătorie fără copil, o inimă fără tubire. Cine dă împrumut lui Dumnezeu, cine, ca poporul, să-și cumpere clopote pentru a-și înălța rugăciunile?

Copil, acasă în sat, am încercat cea dintâi mare impresiune când am intrat în biserică, unde făcea slujbă bunicul meu. A doua mare impresiune când, plecat din sat în țări străine, am dat cu ochii de imensa mare și a treia când am văzut domul din Milano.

E mult de atunci. În fața mării... impresia nemărginitului și a spaimei. Mă gândeam, că pe apa asta plină de primejdii, oamenii caută țări și bălăii!

În fața domului din Milano, ca mai târziu în fața atâtor catedrale... impresia unui vis al oamenilor de a face aievea ceva din piatră... ceva aproape de tot și totuși așa de departe, efortarea supremă a omului de a oferi lui Dumnezeu un altar demn de mărirea Lui.

Le-am văzut. Atâtea catedrale, domuri și biserici frumoase și atâtea cugete m'au asaltat că nu știam la care să mă opresc...

Le-am văzut pe cele ale Italiei și Spaniei. Latinii ăștia au creat altcum templul divin. Ei au preferat stilul roman, îmbrăcat cu marmoră, iar Renașterea cu aurituri strălucitoare.

Catedralele Franței, sunt gotice. Ele au fost imitate de Germani, Olandezi și Englezi, însă mai grele în construcție.

Catedralele, domurile de pământesc orce definiție...

Bisericile noastre, ale noastre, ale românilor, sunt mai puțin frumoase, decât frumusețea gravă a unei arhitecturi monumentale, — în schimb mai aproape de cele dumnezeiești, sensul tainic al Sfintei Scripturi, care nu admite ca podoabă chipuri cioplite, decât lumina soarelui cu razele de aur. Biserica noastră, catedrală sau Casa Domnului în sat ascuns în munți, este mama ocrotitoare, care și-a întins brațele a adăposti pe cei mari și pe cei mici de tot, așezați în jurul turnului ei cu clopotele ce frâng fulgere și plâng morții...

În drumetia mea văd greșala altor secole, cu geometrie, și fără suflet, așezând marile catedrale și biserici solitare, ca pe un monument în pustie, în largi piețe.

Bisericile noastre, în tinda lor cu școala ca o fică smerită, la multe din ele și locul de odihnă veșnică a străbunilor, unde moartea rămâne întotdeauna neputincioasă față de divinitate, pentru că în fața altarului lor simțim că Dumnezeu ne-a dat suflet pentru ca el să fie resfrângerea divinității Sale.

Bisericile noastre, ale credinței milenare, sunt atâtea suveniri ce palpită peste tot, și le zic, la fiecare pas, credincioșilor: Hristos, Nașterea și Patria...

...Căci, aceasta e întreaga istorie a românilor care intră cu noi, când noi intrăm sub cupola unei catedrale sau sub turla unei mânăstiri...

...Aici găsim istoria voevozilor și regilor noștri... a bălăliilor... a învingerilor... a suferințelor și încercărilor... istoria însă și a nesocotinței noastre naționale.

O catedrală românească, o mânăstire voevodală, o bisericuță de lemn? Închideți ochii, și încercați a vă închipui tot ce a cerut zidirea lor?

Un Meșter Manole, un mare Vlădică sau Mitropolit, boeri dreptcredincioși, un Basarab, un Ștefan cel Mare un Negru-Vodă, sau mulțimea românească a satelor dela Bug până la Tisa, dela Marea Neagră până în munții

Albaniei și ai Pindului, tot atâtea dreptcredincioși care și-au impus sacrificii și au făcut daruri ca ele să fie ridicate, așa cum a vărsat jertfă mrositoare Magdalena la picioarele Mântuitorului...

O mare catedrală, o bogată mânăstire, pot fi frumoase. Însă cât de mișcător, cea zidită piatră de piatră, bârnă de bârnă, de către mâinile acelor, care ne având mai nimic, dau cu toate astea atâtea că se ridică o biserică!

Zece secole românii și România au avut un suflet religios așa de frumos!

Abia acum, după ce putem vedea cu toții iadul bolșevic, ne putem da seama, că credința strămoșească există intens în biserică cea cucernică la culme... în inima acelor care au păstrat-o sub prigoana roșie.

Zidiți biserici pe întinsul românismului, ele sunt leagănul suprem al celor mai scumpe suveniri naționale.

Ele sunt nobilul trecut al rasei noastre românești.

Ele sunt singurul nostru viitor. Dar mai sunt și fapte de credință tăiate în piatră care trălește.

Dr. ION GAROVINA

Adunarea „Astreii” culturale

În sala festivă, a prefecturii județului Sibiu, s'a ținut Duminică adunarea generală anuală a „Asociației pentru literatura română și cultura poporului român”, sub președinția dlui profesor Dr. Iuliu Moldovanu. La masa prezidențială au mai luat loc, afară de dl președinte, I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae al Ardealului, pâr. canonic prepozit dela Blaj Dr. V. Macavei, vicarul mitropoliei, — dl prof. rector al universității Cluj-Sibiu Dr. I. Hațeganu, și dl secretar al Asociației N. Băilă.

Deschizând adunarea, dl Președinte remarcă în cuvinte adânc simțite însemnătatea întrunirii de astăzi, care se ține în vremurile excepționale ale marelui război, la care participă și țara noastră cu toate puterile sale morale și materiale.

Din mijlocul adunării se trimit telegrame omagiale: Suveranului, președinte de onoare al Asociației, dlui Mareșal Conducător Ion Antonescu, dlui Mihai Antonescu, președinte al interim al consiliului de miniștri dlui I. Petrovici ministrul culturii naționale și al cultelor.

I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae al Ardealului, luând cuvântul, a făcut un călduros apel către cei prezenți spre a veni în ajutorul fraților ardeleni din teritoriul cedat.

În acest scop Înalt Prea Sfinția Sa a propus, și adunarea a acceptat, formarea unor comitete speciale compuse din personalitățile de seamă din întreg Ardealul și Banatul, care să se ocupe cu această problemă. Totodată Înalt Prea Sfinția Mitropolit Nicolae, a pus la dispoziție pentru acest fond suma de 100 mii lei din partea Mitropoliei, și 50 mii lei din Cassa personală.

Părintele canonic Dr. Victor Macavei, luând cuvântul în numele P. S. S. Traian Frențiu locțiitor de mitropolit, s'a alăturat cu însuflețire la propunerile făcute de Înalt Prea Sfinția Sa Mitropolit Nicolae, accentuând că va contribui cu aceeași sumă în scopul amintit.

După vorbirea ținută de dl Dr. Hațeganu, rectorul universității, care se alătură la propunerile făcute de Înaltul chiriarch al Ardealului, a urmat prezentarea raportului general înaintat de Comitetul central.

În ședința a doua s'au citit rapoartele comisiunilor și s'au făcut mai multe propuneri.

În cuvântul de închidere dl președinte Dr. Iuliu Moldovanu a mulțumit

tuturor pentru modul înalt și patriotic cum au decurs desbaterile actualei adunări generale și a remarcat prezența în sală a marelui filantrop G. Sion dela Cluj, căruia îi mulțumește pentru tot ce-a făcut în scopul ridicării și promovării culturii românești din Ardeal.

INFORMAȚIUNI

Noul an școlar. Duminică și Luni s'au săvârșit slujbe religioase la deschiderea școlilor din țară. Domni profesori, pe lângă îndemnul și poveștile obișnuite, au vorbit școlărilor și părinților, la acest prilej, și despre lupta mare și sfântă pentru neam și cruce, — luptă purtată de eroii noștri ostași în răsăritul Europei.

La Congresul tineretului european, ținut de curând în Viena, au participat și reprezentanții tineretului român, conștient de puterea distructivă a bolșevismului, care dela răsărit a încercat să străbată în întreg restul Europei, spre a sgudi din temelie orce semn de ordine și de civilizație. Tineretul nostru, dându-și seamă de noua orânduire socială ce ne așteaptă, merge alături de cei ce lucrează pentru a crea o nouă Europă în cadrul unei opere constructive.

La Cernăuți s'a ținut Joi, săptămâna trecută, o adunare preoțească. Au participat vreo 250 preoți din Bucovina și din Vechiul Regat. Președinția a avut-o I. P. S. mitropolit Tit al Bucovinei.

Medicii viitorului. La facultățile de medicină, din țara noastră, studiază: la București 1690 studenți și studente, la Iași 639, la Sibiu 2202. Cu totul 3264 studenți și 1087 studente. *Toți creștini.*

Monetă metalică nouă. Ministerul de finanțe este autorizat să bată și să pună în circulație monete de zinc de 20 lei, de culoare gris-cenușie; această monetă înlocuiește monetele de 10 și 20 lei, metal galben, cu efigia fostului Rege Carol II, care se retrag din circulație și mai pot fi primite numai până în 31 Ianuar 1943.

Părerea doctorilor. La o anchetă ce li s'a cerut de curând, medicii francezi au declarat „postul”, ce ni se impune astăzi, o binefacere, spunând că: pânea neagră, reducerile de carne și de zahăr, ne ajută să trăim zece ani mai mult și să fim mai sănătoși decât pe vremea meselor copioase.

Au să dispară din Europa. Un ziar din Praga scrie într'un articol de fond, că soarta evreilor din Europa este de pe acum decisă. Faptul că se mai văd, ici colo în Europa, jidovi cu steaua lui David sau fără ea, este o stare provizorie cauzată de război. După terminarea marelui lupte actuale și după înfăptuirea completă a noului ordin, vor dispărea de pe firmamentul european și acești ultimi jidovi, ca să-și transpoarte „acțiunea” în Statele unite nord americane.

Zadarnică opintire. Jertfele poruncite de comisarii bolșevici, prin teroarea cea mai groznică, au rămas zadarnice și la Stalingrad. Armatele noastre au zdrobit din nou rezistența desnădăjduită roșie.

Pierderile bolșevicilor, în acest război, ar fi până acum: de 1/2 milion patrați, cu peste 100 milioane de locuitori, din care 14 milioane sânt: morți, răniți și prizonieri.

Șofeur mecanic

Consiliul arhiepiscopesc ortodox român din Sibiu, angajează un șofeur mecanic priceput și cu practică îndelungată la conducerea și îngrijirea automobilului.

Să fie liber de armată, sau mai bătrân.

Informațiuni la Secretariatul Consiliului, strada Mitropoliei 32

Nr. 10905/1942 Plen. (84) 1—3

Concurs

Pentru întregirea postului de protopop al tractului Orăștie, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Protopopul instituit va fi și parohul titular al parohiei I din Orăștie și va avea îndreptățire legală la următoarele beneficii:

1. Salarul dela Stat;
2. Locuință în casa parohială-protopopească;
3. Sesiune parohială în extensiune de 10 jug. pământ arător;
4. Stolele parohiale legale;
5. Diurna de protopop, dela Stat;
6. Diurnele dela vizitațiile canonice și dela deplasările oficiale.

Cererile de concurs, însoțite de actele convenite, se vor înainta Prea Veneratului Consiliu arhiepiscopesc, în Sibiu.

Sibiu, la 1 Octomvrie 1942.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 9385—1942

Publicațiune

Din „Fundațiunea culturală a fraților Gheorghe și Spiridon Moian din Voila” se va acorda un ajutor de Lei 2000, la un tânăr lipsit de mijloace, care cercetează vreo școală sau este aplicat la vreo meserie. La acordarea ajutorului vor fi preferați descendenții familiei Moian, iar în lipsa acestora, alți copii din Voila și din altă parte.

Reflecții la acest ajutor vor înainta până la 1 Noemvrie 1942, cerere la Consiliul Arhiepiscopesc ort. român în Sibiu.

1. Certificat școlar, sau certificat dela patronul unde este aplicat la meserie.

2. Dovadă, că solicitantul este român ortodox.

Sibiu, din ședința secției economice, a Consiliului arhiepiscopesc, ținută la 5 Septemvrie 1942.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 447—1942

(83) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. II, Rod II, protopopiatul Săliște, în conformitate cu ord. P. Ven. Consiliu arhiepiscopesc Nr. 10.159—1942, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat;
2. Stola obișnuită în protopopiat;
3. Relut de lemne.

Cererile de concurs, însoțite de documentele necesare și de încuviințarea de candidare esoperată dela I. P. S. Sa Mitropolitul, se vor înainta în termen subsemnatului oficiu preoțesc.

Concurenții se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc în parohie pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Săliște, la 27 Septemvrie 1942.

Dr. Dumitru Borcea
protopop.

Nr. 551—1942 Prot.

79) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a Hamba-Daia, protopopiatul Sibiu, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salar dela stat.
2. Sesiune parohială de 20 jugăre pământ arător și fânaș, primit din ref. agrară.

3. Curte parohială de 600 st. p., nezidită.

4. Parohia se obligă să plătească chiria pentru locuința preotului, până la zidirea casei parohiale.

5. Fiecare familie dă preotului o ferdelă de grâu, dacă are sămănătură de grâu, iar dacă n'are, e obligată să dea o ferdelă de porumb.

6. Venitele și stolare uitate în parohie.

7. Preotul va locui în comuna Daia. Cererile de concurs, însoțite de toate actele necesare, se vor înainta Consiliului arhiepiscopesc din Sibiu, care va întregi parohia prin numire.

Consiliul Arhiepiscopesc